

Språkpolisen måste låta svenskan utvecklas

Ungdomars språkbruk har varit föremål för diskussioner i alla tider. Äldre generationer beklagar sig över den utarmning av svenska språket de anser att den yngre generationen gör sig skyldig till när de ständigt tycks komma på nya ord och uttryck genom låneord och slang. Ungdomarna i sin tur refererar till de äldre som stofiler och konservativa bakåtsträvare som inte förstår någonting. Dispyten har pågått så länge att jag snarast känner mig nödgad att kväva en gäspning när de stridande fronterna drabbar samman kring ett eller annat ord som av den ena anses opassande och den andra som nödvändig utveckling.

Vår tids stora stötesten tycks vara huruvida det krypterade språkbruk som sms, twitter och facebook fört med sig påverkar vårt språk negativt. Jag har alltid trott att jag stått på ungdomarnas sida i frågan, men de senaste åren har jag, fylld av fasa över att ha blivit en surtant, slagit mig för pannan och ojat över den brist på grammatisk kunskap som slår igenom överallt - för att inte tala om alla särskrivningar. Jag har varit - och är - böjd att hålla med om att det går utför med det skrivna språket. Jag vill inte gärna vara en språkpolis, men att läsa texter där skribenten inte kan skilja på de och dem, eller där man inte riktigt vet om hen verkligen menar "en sjuk syster" och inte "en sjuksyster", blir rätt jobbigt i längden.

Det är tydligt att man i hög grad frångår många av de regler som finns uppsatta för hur man skall leverera en skriven text till förmån för att snabbt kommunicera ut något som är lätt att ta till sig. Språkvetaren Susanna Karlsson bekräftar att man idag snarast fokuserar på vem som skall läsa texten och varför. I artikeln [Så ser framtidens språk ut](#) i DN Kultur, publicerad 2011-11-17, säger hon "Om folk i dag frågar oss om man kan skriva på ett visst sätt, så frågar vi i stället när man ska skriva det. Till vem och hur. Längre kunde man säga 'du kan säga det men inte skriva det'." Och det är ju bra. Jag är glad över att vi inte stannat kvar på 1700-talet varken i skrift eller tal. Så vad gnäller jag egentligen för? Kan det vara så att jag i mina åsikter ställer mig på en så tråkig plats som mitt emellan? För förnyelse och utveckling, men mot trenden av att tappa stavning och förmågan att sätta ut skiljetecken. För även om vi, enligt Susanna Karlsson, är bra på att ta till oss språkliga nyheter, [vittnar lärare](#) enligt en artikel i Lärarnas tidning 2010-04-16 (***Chattspråket letar sig in i skolarbetet***) om att telefonernas T9-funktion och datorernas stavningskontroll gör eleverna sämre på just detta, att stava.

Jag är övertygad om att debatten kommer fortsätta att rasa, precis som den gjort i alla tider och jag själv bevisar att jag bor i brunsåsens land genom att medlande ställa mig neutralt i mitten, med en fot på varje sida. Värnande om att slippa förledas att tro att det går runt en sjuk syster på sjukhuset, men tacksam över att kunna beskriva läkaren jag inte vet något om som hen.

Linnéa Berglund